

դաշան) մի փոքր մասն ևս թ՛. գալէ: թ՛. գալէ գաղ-
թողները երկար միջոց 15—20 տարուոյ չափ պաշա-
պանած ու հսկած են իւրեանց կալուածոց վերան,
նաև եկեղեցին ու հանգստարանը նախնական դրու-
թեան մէջ պահած են. իւրեանց գիւղի պահպանու-
թիւնը յանձնած էին մի քանի աննշան քրդերու, որք
տակաւ առ տակաւ աճելով՝ այս օր զբաւած են ամ-
բողջ գիւղն ¹:

1880 թուին տեսած էի մի ընդարձակ գերեզմա-
նատուն, որոյ միջավայրը մի կամարակապ մատուռ: Սո-
րա վերայ կը հսկէր Յովհաննէս անուն մի Մշեցի, որ
այս գիւղը ապաւինած և կալուած գնած էր: Սա
քրդու մի ձեռնէ կորցած էր մի հոյ կին և կը պահէր
այս գիւղիս մէջ. ինքն ևս աներկիւղ անձնաւորութիւն
մի լինելով՝ զբացեաց վերայ բաւական ազդեցութիւն
ունէր: 1882 թուին սորա օրինաւոր կինը Մշոյ գիւ-
ղերէն եկաւ, Առաջնորդի և սորա մէջ թշնամութիւն
ծագեցաւ, քանիցս բանտարկուեցաւ, որով ստիպուե-
ցաւ գիւղէս հեռանալ: 1885-ին յատուկ այս գիւղը
եկայ, որ գերեզմանատան յիշատակարաններն ընդօրի-
նակեմ, սակայն ցաւ ի սիրտ մին ևս չը գտայ. գերեզ-
մանատունը կարծես թէ խիստ երկրաշարժէ քանդուած՝
խառնի խուռն դրութեան մատնուած էր, միայն քանի
հսկայ տապանաքարինք և խաչ քարեր տապալած կա-
յին, որք ևս աղտեղութեանց վայր դարձած լինելով
յիշատակարաններու հետքերն անգամ չէր երևէր:

1. 1820—22 թուականներուն այս գիւղի ընակչաց մեծ մասը
գերի տարուած է. 1874 թուականներուն Շահի թագունին հաժ գնալու
մեջոցին կը հարցնէ այս գիւղի վիճակն ու իւրեան հայ եղբայրն, սա-
կայն չը կրնար գտնել: